

Slavnost Ježíše Krista Krále (A)

- Tak praví Pán, Hospodin: „Hle, já sám vyhledám své stádo a ujmu se ho. Jako se pastýř stará o své stádo, když je mezi svými rozptýlenými ovci, tak budu pečovat o své ovce a vysvobodím je ze všech míst, kam se rozprchly v mlhavém a mračném čase. [...]
- Co se pak týká vás, moje stádo – tak praví Pán, Hospodin – budu soudit mezi ovci a ovci, mezi berany a kozly.“

Ez 34,11-12.15-17 a Mt 25,31-46

Příslib Boha, že on sám jako pastýř vyhledá své stádo, ujme se ho, bude o své ovce pečovat, vysvobodí je ze všech míst, kam se rozprchly, a bude je pást, je plný něhy a útěchy. V knize proroka Ezechiela mu však bezprostředně předchází příkré a tvrdé proroctví namířené proti pastýřům Izraele, kteří se namísto svěřeného stáda starali pouze o sebe a své zájmy. Posláním těchto pastýřů s malým „p“ bylo zastupovat Pastýře s velkým „P“, vést národ a pečovat o něj. Své poslání však nenaplnili. Proto se podle Ezechielova proroctví nyní svého stáda (tj. vyvoleného národa) ujímá sám božský Pastýř a volá nezodpovědné pastýře k zodpovědnosti. Soud mezi ovci a ovci, mezi berany a kozly proto není náhodný a nepředvídatelný výběr, při němž všichni trnou, zda na ně Hospodin a přísný soudce zcela nečekaně neukáže hrozícím prstem, aniž by vůbec tušili, za co jsou odsouzeni. Pastýři lidu dobře věděli, k čemu je Hospodin pověřil. Jejich zodpovědnost je proto velká a musí z něj vydat počít... Skutečnost, že sám Hospodin je Pastýřem svého lidu, je zdrojem velké útěchy, ale zároveň i základem nemírné zodpovědnosti. Každý, kdo je adresátem jeho péče a útěchy, je totiž také zodpovědný za to, aby ji prokazoval těm, kdo jsou mu svěřeni.

Podobnou situaci představuje i novozákonní podobenství o posledním soudu, kde budou před Synem člověka shromážděny všechny národy a on – král – oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Na první pohled se zdá, že ti, kteří stojí nalevo, jsou svým odsouzením nemile překvapeni, jako by vůbec netušili, že měli vidět svého Pána jako hladového, žíznivého, nahého, nemocného, na cestě a ve vězení, a měli mu posloužit. Jejich překvapená tvář však není namístě. Ani ti, kteří stojí po levici Syna člověka, ani ti, kteří stojí po jeho pravici, totiž nejsou nezainteresované masy, které přicházejí k odměně či trestu jako slepý k houslím – bez vlastního přičinění i bez vlastní viny. Obě skupiny – nalevo i napravo, znají tohoto krále a oslovují jej „Pane“. Jeho způsob kralování jim tedy není neznámý. Věděli, že má podobu služby. Stejným způsobem měli „kralovat“ i oni. Tuto zodpovědnost však nenaplnili...

**Skutečná zodpovědnost za tento svět
vyrůstá teprve z pravé naděje na život věčný.
Platí však i opak: zodpovědnost za život věčný
je pramenem opravdové radosti z tohoto života:
z odpovědnosti za život věčný vyrůstá
i pravá naděje pro tento svět.**

Christoph Schönborn